

lühimise pääle, mille pärast laugelt maalt olete siia tulnud, wastuse annan, pean teile üht lugu jutustama, mis pärast teist tuntud sündmust sündis.

„Terwel maal, ligidal ja laugel, on tuttav ja teada, et meie suur kuningas naesterahwa iludusest suurt lugu peab ja kõige ilusamad naesterahwad terwest riigist kuninganna ja printsesside õueneitsidels on kogunud. Kui mitte kuninga suurt õiguse armastust niisama laialt ei tuntaks, nagu meie õueneitside suurt iludust, siis täiks meie riiki wististi kolepalju wõõraid ja ei saaks meil muud tehagi, kui imestajaid wastu wõtta. Seda ei ole palju aega tagasi, kui laugelt maalt üks ilus, mehine prints meie juurde ilmus. Kuningas laskis teda oma ette tulla, wõttis teda armulikult wastu ja lüsis ta reisi otstarbe järele.

Sääl wastas prints, meie kuningliku õuetonna neiude iluduse kiitus olla tema juurde tunginud, ja nüüd olla ta tulnud, et üht nende seast omale abikaasaks walida.

Seda julget wastust kuuldes paisus meie kuninga otsaessil wihasoon üles, ta sai trooni pääl rahutaks ja meie lastime kõit, et ta mõne rutulise ja koleda otsuse annab. Ta surus aga määratu suure tahtmiseõuuga oma wihamaha, ja end printsi poole pöördes sõnas ta: „Sinu palwe on kuulda wõetud. Homme lõunaajal saad ühe meie kõigeilusama neiuga paari laulatatud!“

Siis laskis ta meid: „Walmistage kõit homseks pulma wastu siin palees walmis! Tuhutage auustatud prints ta tubadesse ja andke talle kõit, mis ta ial soowib. Ka igasugu käsitöölised saatke ta juurde, et ta enesele wõib walmistada lasta, mis pulmadeks tarwitab!“

„Uga majesteet,“ hüüdis prints, „enne kui need ettewalmistused algawad, tahaksin ometi . . .“

„Mitte sõna enam!“ müristas kuningas, „minu lastud on antud, muud ei ole enam tarmis! Sina palusid, mina täitsin — sest on küll! Ole hästi, mu prints; jälle nõgemiseni homme lõuna-ajal!“

Kuningas tõusis püsti ja lahkus, kuna meie printsi ta tubadesse saatmise ja talle kõit andmise, mida ta tarwitas. Tema aga oli väga rahutu ja murelik.

„Ma ei saa sellest rutust aru,“ sõnas ta oma saatjate waetu; „miks wiidalse mind nelude ette, et nende lehtelt ledagi omale wõltsin walida? Ma ei taha mitte üksnes nende nägu näha, maid tahaksin ka nende waimu proovida.“

„Meie last ei saa ja midagi teada,“ oli wastus. „Mis meie kuningas hääks arwab, seda ta teeb, — muud meie ei tea!“

„Kuninga last näitab aga väga iseäraline olemat,“ tähendas prints; „minu arwamisega ei läi see ludagi lofsul!“

Eel filmopilgul lähemes printsi saatja, seda ta seni ei olnud tähelegi pannud. See oli laiaade õladega, rõõmsa näoga mees, kes paremas laes suurt mõõka hoidis, mille tera seliti kandja läewarre pääl seisis. Ta kandis seda koledat sõjariista nii õrnasti, nagu oleks see mõni morgan laus olnud, siis kummardas ta sügawasti.

„Kes sina oled?“ küsis prints ja astus sammu tagasi, niipea kui mõõka nägi.

„Mina“, wastas ligineja naeratades, „olen wiimilaste aitaja. Kui meie kuningas oma soowisid mõnele oma alamale ehk ta wõõrale teatab, kes nendega wabest mitte rahul olla ei taha, siis pandakse mind tema seltsiliseks.